

Peer Gynt-performance i kondensert versjon:

Livets utholdelige letthet

KUNST

Performance:
SUPER-PEER®
BAK-truppen
Musikkteatret, Oslo

Anmeldt av
INA BLOM

BAK-truppen, Norges kanskje mest internasjonalt kjente performance-gruppe, har i lengre tid turnert Europa med en serie forestillinger som alle oppretter en forbindelse til *Peer Gynt*. Jeg ser utgangspunktforestillingen, *Peer Du Lyver. Ja!*, som en nøkkel til hele serien. Peer lyver... men idet han innrømmer sin egen løgn («ja, det gjør jeg»), mister hans historie om letting etter identitet enhver konsekvens og sammenheng, og smuldrer opp i en serie løse biter: Begynnelsen på en uendelig rekke historier uten slutt. *Super-Peer*, som nå turnerer i Norge, er en kondensert versjon av alle de tidligere forestillingene. Og det som strukturerer forestillingen, er nettopp en slik serie med begynnelser. Aktørene – som i parentes bemerket ikke er skuespillere, men hele tiden forskjellige versjoner av seg selv, uten kostymer – sitter ansikt til ansikt med publikum på en lang rekke: En etter én reiser de seg og forteller oss en anekdote eller begynnelsen på en anekdote, ofte komisk, alltid vennlig eller begeistret. De lyver med fryd i hjertet, og kombinerer løgnene med en rekke aksjoner som er like konsekvente i sin mangel på helhet og

perfeksjon som de ufullstendige fortellingene.

Øyeblikk av dramatisk skjønnhet oppstår i løpet av forestillingen: Vinduer åpnes mot bylandskapet utenfor, vi lytter i stillhet til stemmer fra et fjernt båndopptak eller en radio, vakker musikk kommer og går, lysbilder projiseres på bevegelige plater, stemmer blander seg med hverandre

i en slags polyfon effekt. Men det rene ved slike skjønnhetsopplevelser punkteres alltid av bagateller. BAK-truppen presenterer en hel postordrekatalog av små og store stupiditeter: luftgitarspilling, gymnastikkøvelser, avfiring av minikanon, blokkfløytespilling, klaskelyder av nakne kropp mot gulv. Temperaturen stiger og presisjo-

nen minsker ytterligere ettersom en faktisk fysisk utmattelse tar overhånd. Å kalle dette for absurd teater, ville imidlertid være å ikke ta BAK-truppen på alvor, å overse den positive produksjonen av flimrende overflater som John Cage viste med sitt diktum «Jeg aksepterer verden». *Super-Peer* er tåpelig som et provinssirkus, lett som en så-

peboble, trashy som trash-TV på sitt beste. BAK-truppen viser oss, et kort øyeblikk, livets utholdelige letthet – alternativt tolket som livets utholdelige tåpelighet. Et kort øyeblikk får de det til å virke som om den mest vesentlige replikken i hele *Peer Gynt* er Peers svar til Mor Åses «Så bann på at det er sant»: «Hvorfor banne?»

BAK-TRUPPEN: Et selvportrett. De turnerer nå Norge rundt med sin Peer Gynt-performance.

Aftenposten

Tirsdag 22. mars 1994

KULTUR